

EENS DACHT MEN...

**Eens dacht men dat
de zon door een span
paarden langs het hemelgewelf
werd getrokken.
Zij beheersten zelf de teugels
en de vrije loop.
Hetgeen een eerbiedwaardig
karwei was.**

**En de mensen? Die hoefden
zich geen zorgen over de
Aarde te maken,
zij voelden zich wel tussen
rozengeur en maneschijn.**

**Tijdens de feesten
van de winterzonnewende
had je de maretak
die de Vrede onder de mensen
bewaarde.**

**De Rozemarijn bracht vriendschap
en de hulst en zijn groene
confrater, de taxus, beschermden
je tegen het kwade.**

**Maar na de opkomst van het
modernisme en die van daarna,
zingt geen nachtegaal meer spontaan!
Waar is onze hoop, geborgenheid
en spontaniteit heen?
Waar is de liefde voor de Aarde,
de Natuur naar toe?**

**Eeuw na eeuw, tijd na tijd,
dag na nacht,
was de jaarwende het feest,
de bron van hoop.**

**Voor gezondheid, voor toekomst,
omdat je jezelf mocht zijn.**

**De idealen van gewone
mensen,
werden samen beleefd,
zij aan zij met Gaia, de Moeder,
de Aarde.**

**En als je tijdens zonnewende festijnen
teveel gedronken had,
dan was een rankje klimop de maskerade
voor de escapade.**

**Narcisten, nihilisten en economische
populisten,
zij haasten zich al te lang
met virtuele schijnbeloften.
Die van een loze bloemenstruis!
Pak je intuïtie op!
Schakel je verbeeldingskracht in!
Bekijk de Aarde als kloppend hart,
waar ieders welzijn om draait en
laat zinlozen hun loze zinnen!
Zo worden de dagen in 2008
hoopvolle tijden,
een creatieve toekomst-passe-partout.**

Pierre Maréchal © 14-12-2007.